

Burmistrz Białogardu
ul. 1 Maja 18
78-200 Białogard

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Burmistrz Białogardu na podstawie art. 14c i 14j § 1 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.) i art. 12 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1546, z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 22 października 2020 r. (data wpływu do tut. organu 29 października 2020 r.) Radcy prawnego ... w sprawie udzielenia indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi sądowemu,

postanawia

uznać stanowisko Wnioskodawcy w przedstawionym stanie faktycznym za prawidłowe w obowiązującym stanie prawnym.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 22 października 2020 r. (data wpływu do tut. organu 29 października 2020 r.) Radca prawny ... zwrócił się o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi sądowemu.

W ocenie Wnioskodawcy pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi sądowemu pełnomocnictwa.

Wnioskodawca „jest osobą fizyczną – radcą prawnym, który działając, jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej, jako: Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi oraz na etapie postępowania egzekucyjnego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. W przypadku, gdy właściwy sąd wyda nakaz zapłaty bądź wyrok (opatrzone klauzulą wykonalności na rzecz Klienta) wnioskodawca występuje do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji.

Wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wnioskodawca przedkłada komornikowi pełnomocnictwo udzielone mu przez Klienta do reprezentowania go w sprawie.”

Jak wskazano we wniosku Wnioskodawca powziął wątpliwości, co do obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej z tytułu pełnomocnictwa składanego komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym w związku, z czym występuje z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej do Burmistrza Białogardu, jako organu podatkowego właściwego w sprawach opłaty skarbowej na podstawie art. 12 ustawy o opłacie skarbowej.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym podlega opłacie skarbowej.

Wnioskodawca stwierdza, że brak jest możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej. Jako poparcie tej tezy Wnioskodawca zaznacza, że postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Wnioskodawca w tym zakresie powołuje się na treść wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SA/G 192/08, gdzie jednoznacznie stwierdzono, iż z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej.

Dalej Wnioskodawca podkreśla, że w art. 5 §2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego zawarto katalog podmiotów, które uprawnione są do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, tj. ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespólonej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnej albo załatwianych milcząco. Według Wnioskodawcy „nie sposób uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w przywołanym przepisie”.

Potwierdzenie braku możliwości zakwalifikowania komornika, jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej Wnioskodawca znajduje w interpretacji ogólnej Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19) w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że „(...) komornicy nie są związani z władzami

publicznymi, jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać, w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody”.

Ponadto, wnioskodawca stwierdza, że „brak jest możliwości uznania komornika za sąd, a prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego za postępowanie sądowe”. Na poparcie tej tezy Wnioskodawca przywołuje treść wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. I SA/Ol 927/16) zgodnie, z którym z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej, i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. W wyroku tym Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie przytoczył stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. SK 21/11, gdzie Trybunał ten wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej – pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. W konsekwencji Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w treści wyroku uznał, iż komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów ustawy o opłacie skarbowej.

Dalej Wnioskodawca uzasadnia, że „rozdzielając postępowanie sądowe i egzekucyjne podkreśla się, że postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika, jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art. 758 Kodeksu postępowania cywilnego). Sąd występuje w charakterze sądu egzekucyjnego, gdy przepis taki stanowi, komornik zaś występuje, jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne.”

Wnioskodawca również wskazuje, na fakt, iż zgodnie z art. 11 ust. 1 i 2 ustawy o opłacie skarbowej nałożono na podmioty, którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazywania takich informacji ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W ocenie wnioskodawcy nie budzi żadnej wątpliwości, iż komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej.

Mając na uwadze całość uzasadnienia wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej na poparcie swojej tezy Wnioskodawca do wniosku załączył czternaście interpretacji indywidualnych samorządowych organów podatkowych oraz interpretację ogólną Ministra Finansów.

Podsumowując, Wnioskodawca stwierdza, że zarówno wykładnia przepisów ustawy o opłacie skarbowej, jaki i dotychczasowy dorobek orzeczniczy sądów administracyjnych oraz organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, w ocenie Wnioskodawcy w sposób jednoznaczny potwierdza tezę, iż w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, nawet w przypadku, gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie, pełnomocnictwo takie w żadnej sytuacji nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

Burmistrz Białogardu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, opłacie tej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Zakres podmiotowy opłaty skarbowej został uregulowany w art. 5 ustawy o opłacie skarbowej, zgodnie z tym przepisem prawa, obowiązek zapłaty opłaty skarbowej ciąży na osobach fizycznych, osobach prawnych i jednostkach organizacyjnych niemających osobowości prawnej, jeżeli skutek dokonanej przez nie zgłoszenia lub na ich wniosek dokonuje się czynności urzędowej, albo, jeżeli na ich wniosek wydaje się zaświadczenie lub zezwolenie (pozwolenie, koncesję), a w przypadku złożenia dokumentu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 – na mocodawcy, pełnomocniku, przedsiębiorcy lub prokurencie.

Ustawa o opłacie skarbowej nie zawiera definicji pojęcia postępowania sądowego w myśl, której można by zaliczyć postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika do zakresu postępowania sądowego. W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie zawartej w wyroku z dnia 26 maja 2017 r. sygn. I SA/Lu 1052/16, użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie "złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym" nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją, gdyż egzekucja sądowa prowadzona przez komornika sądowego nie jest "postępowaniem sądowym" w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, a złożenie komornikowi sądowemu w związku z prowadzoną przez niego egzekucją dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) nie powoduje powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej.

W myśl art. 6 ust. 1 pkt 4 przywołanej ustawy o opłacie skarbowej, obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii – z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 tej ustawy.

Analizując obowiązujące w przedmiotowym zakresie przepisy prawa, należy uznać, że komornik nie należy do żadnej z kategorii podmiotów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej.

Zgodnie z zawartą definicją „organu administracji publicznej” w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.) przez pojęcie to należy rozumieć ministrów, centralne organy administracji rządowej, wojewodów, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespalonej), organy jednostek samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty wymienione w art. 1 pkt 2 (tj. inne organy państwowe oraz inne podmioty, powołane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do rozstrzygania indywidualnych spraw w drodze decyzji administracyjnych lub załatwianych milcząco). W związku z tym, pojęcie „organ administracji publicznej”, zawarte w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, nie jest równoznaczne z pojęciem „organ władzy publicznej”, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych.

Ponadto, komornik sądowy nie należy do organów władzy sądowniczej, albowiem w sprawach egzekucyjnych właściwość organów egzekucyjnych została uregulowana z uwzględnieniem rozdziału zakresu spraw i kompetencji pomiędzy komornikiem i sądem. Zgodnie z art. 759 § Kodeksu postępowania cywilnego, prowadzenie czynności egzekucyjnych zastrzeżono dla komorników. Natomiast właściwość sądu ogranicza się do czynności egzekucyjnych regulowanych przez przepisy odrębne.

Orzecznictwo w zakresie uznania, że komornik sądowy nie należy do organów władzy sądowniczej jest szeroko opracowane. W tym zakresie stanowisko również wyraził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 3 grudnia 2003 r. sygn. K 5/02, gdzie Trybunał stwierdza, że „zarówno art. 758 kodeksu postępowania cywilnego, jak i art. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, podkreślają organizacyjne i funkcjonalne powiązanie komornika z władzą sądowniczą. Komornik działa przy sądzie rejonowym, ale nie jest organem władzy sądowniczej. Do jego zadań nie należy sprawowanie wymiaru sprawiedliwości (art. 175 ust. 1 Konstytucji). Komornik podlega ustawie i orzeczeniom sądu (art. 3 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji). Prezes właściwego sądu nadzoruje – a nie tylko kontroluje – jego działalność. Komorników powołuje organ państwowy – Minister Sprawiedliwości (art. 11 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji). Komornik jest organem władzy publicznej, posiadającym własne kompetencje.”

Należy uznać, że postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika nie można uznać za postępowanie sądowe ani administracyjne, a także sam komornik nie jest organem administracji publicznej, ani sądem.

Biorąc pod uwagę argumentację zawartą w uzasadnieniu wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi sądowemu w oparciu o ugruntowaną linię orzecznictwa, **należy uznać stanowisko Wnioskodawcy w przedstawionym stanie faktycznym za prawidłowe w obowiązującym stanie prawnym, pełnomocnik nie jest obowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi sądowemu pełnomocnictwa.**

W związku z powyższym, postanawia się jak w sentencji.

POUCZENIE

Na niniejszą interpretację przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie. Skargę wnosi się po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 poz. 2325). Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, który wydał interpretację.

Niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miasta Białogard.

Z up. BURMISTRZA

mgr Iwona Kubiak
Skarbnik Miasta